
Sinds een aantal jaren heb ik het voorrecht tijdens bijeenkomsten van de mensen die bij Phoenix werken (zo'n zeven keer per jaar) de collega's die in de tussenliggende tijd jarig zijn geweest een cadeautje te mogen geven. Dat is op zichzelf natuurlijk al een groot genoegen, maar wat het voor mij nóg leuker maakt is dat ik iets passends aan de jarige kan proberen te geven. De muzen vormen daarbij telkens weer een belangrijke bron van inspiratie.

Het betekent dat ik in de weken voor het plechtige moment (toespraakje, felicitatie, overhandiging) op de fiets, tijdens het haren wassen, achter de computer, wat mijmer over wat voor deze collega een passend presentje zou kunnen zijn. Soms weet ik het al snel – een abonnement op een keramiektijdschrift voor de collega die zulke mooie dingen weet te beeldhouwen, een mooie fles Argentijnse Malbec voor de wijnadept, een theater-, bioscoop- of tuinbon voor de liefhebber daarvan enzovoort – maar vaker zoek ik inspiratie in de plaatselijke boekwinkel, waar ik speurend en associërend rondloop.

Ik vind het het leukst om iemand een passend boek te geven dat ik zelf gelezen heb en – als het even kan – waarover ik enthousiast ben. Dus dat betekent zelf ook veel lezen en dat treft, want dat doe ik maar al te graag. De oude Grieken mogen dan misschien geen muze voor de literatuur hebben gehad, maar voor mij bestaat zij wél en is zij een bron van begeestering en levensgenot. Dus koop ik voor de pianospelende collega het prachtige boek *Lessen* van Ian McEwan, voor de alpinist het laatste boek van Paolo Cognetti, voor de wat oudere collega het aandoenlijke *Een tweede leven van Sherriff*, voor de Japankenner *Morisaki's boekwinkel*, voor de collega die zoveel met kunst doet in haar trainingen het boek *Het geheime leven van kleuren* en voor de cellospelende collega *De cellosonates* van Eric Sibliin. Dat laatste was even zoeken, want alleen nog tweedehands verkrijgbaar, maar het is gelukt en dat stemt me dan extra tevreden. Ik ervaar sowieso een groot gevoel van voldoening als ik met het door mij gekozen boek de collega voor wie het bedoeld is weet te karakteriseren.

Trouwens, over dat laatstgenoemde boek: *De cellosonates* gaat over een man die geïntrigeerd raakt door het verhaal achter de cellosonates van Bach en daar een prachtig en meeslepend boek over geschreven heeft. Over Bach, over de cello en vooral over zóveel meer. Eric-Emmanuel Schmitt (Franse auteur!) schreef in zijn verrukkelijke boekje *Beethoven is dood – terwijl er zoveel idioten leven: 'Bij de betekenis van muziek gaat het niet alleen om een exacte betekenis, maar om de metafoor van talloze betekenissen.'*

Zo is het volgens mij ook met fictie, met de romans die ik zo graag cadeau geef: ik combineer mijn beeld van de collega met mijn waardering voor een boek en juist die projectie (ik geef het toe) levert soms een onverwacht bijzonder presentje op. Ik hoop het dus nog een flinke tijd te kunnen doen. 🐼